

udgivet et større Beløb end det, der fandtes paa Finantsloven for det foregaaende Aar, har den gjort sig skyldig i en Overstridelse, selv om den har holdt sig indenfor den Sum, som fandtes paa Finantslovsforslaget for 1881—82, nemlig en Overstridelse af et saa stort Beløb, som den har anvendt mere, end hvad der fandtes paa Finantsloven for det foregaaende Aar. Derfor sige ogsaa de to Revisorer i Indledningen Side III: „I alt Væsentligt ville de løbende Udgifter falde sammen med den sidst vedtagne Finantslovs Udgifter“. De indrømme ganske vist, at dette ikke altid vil være Tilfældet, at der kan være Tilfælde, hvor Finantsloven for det foregaaende Aar ikke er afgjørende. De have saaledes allerede Side II henvist til, at der kan forekomme Tilfælde, hvor Finantsloven for 1880—81 har havt et noget større Beløb til en løbende Udgift end forlangt paa Finantslovsforslaget for 1881—82. I saadanne Tilfælde fører den Hovedreglen begrænsende Forskrift i den midlertidige Finantslov til, at man maa holde sig til den mindre Sum, som fandtes paa Finantslovsforslaget for 1881—82. Dernæst henviser de Side III. til, at det ogsaa kan tænkes, at man har en løbende Udgift, som ikke kommer igjen hvert enkelt Aar, som mulig ikke har været paa Finantsloven for 1880—81, men derimod paa tidligere Finantslove; der haves da i den midlertidige Finantslov, forudsat naturligtvis, at der fandtes en Sum paa Finantslovsforslaget for 1881—82, Hjemmel til at anvende denne Sum, selv om der ikke fandtes noget tilsvarende Beløb paa Finantsloven for 1880—81. Men disse Tilfælde ville være ganske exceptionelt sjældne; jeg har temmelig omhyggelig gennemgaaet det Hele, men har ikke fundet et eneste Exempel herpaa. Revisorerne Høgsbro og Hørrup oplyse heller ikke et eneste saadant Tilfælde, hvilket de jo have havt Anledning til, saafremt det fandtes. Det bliver derfor fra deres Standpunkt fuldstændig korrekt, naar de Side III. Lin. 20—24 omtale det som „rent formelt“, naar man ikke finder det at være tilstrækkeligt i Almindelighed at sammenligne Regnskabet med den sidste Finantslov. Rigtigheden af hele denne Opfattelse kan Udvalgets Flertal midlertid slet ikke anerkende. Vi maa bestemt fastholde, at det er en Misforstaaelse af den midlertidige Finantslov. Jeg skal for det Første henviser til en Omstændighed, der forekommer mig strax at maatte vække grundet Tvivl om denne Fortolknings Rigtighed. Det er det særlige Begreb, som herved faas om Overstridelserne fra 1881—82. Naar man skal se, om der er Overstridelser, synes det mig at maatte være

tilstrækkeligt, at man tog Statsregnskabet, sammenholdt det med Finantslovsforslaget for 1881—82 og undersøgte, om det der opførte Beløb var overstredet; naar dette ikke var Tilfældet, var der heller ingen Overstridelse tilstede. Hvis man derimod tænkte sig, at Rigsdagen gik ind paa d'Hr. Høgsbros og Hørrups Forslag og vedtog deres Indstillinger, vilde man paa en Mængde Punkter komme til Overstridelser, som slet ikke vilde kunne findes i Statsregnskabet; man vilde kunne lede nok saa meget og dog ikke kunne finde disse Overstridelser. Man maatte da gaa den Vej for at finde Overstridelserne, at man tog Statsrevisorernes Betænkning frem, undersøgte de to Revisoreres Udvikling og deraf lærte, at man skulde tage Finantsloven for 1880—81 og sammenholde den med Statsregnskabet, idet man dog tillige vel at mærke undersøgte, om der ikke var særlige Omstændigheder, der alligevel førte til, at man undtagelsesvis ikke skulde lægge Finantsloven for 1880—81 til Grund. Det forekommer mig, som sagt, at dette, at der tales om Overstridelser, som overhovedet slet ikke kunne findes i det omhandlede Statsregnskab, maatte vække grundet Tvivl om, hvorvidt Theorien i Virkeligheden er rigtig. Der er ogsaa en anden Omstændighed, som maatte vække grundet Tvivl derom, nemlig den ringe Betydning, som den sidste Del af Forskriften i den midlertidige Finantslov, den Hovedreglen begrænsende Forskrift, vilde faae, hin Fortolknings Rigtighed forudsat. Væser man den midlertidige Finantslov igennem, synes hin Sætning paa sin Vis at skulle have en ligesaa almindelig Betydning som den Hovedreglen indeholdende Sætning. Men efter de 2 Revisoreres Opfattelse vil i Virkeligheden denne anden Del af Forskriften i den midlertidige Finantslov blive, om ikke aldeles betydningsløs — thi det vil den ganske vist ikke blive — saa dog meget lidet betydende. Den vilde, som tidligere berørt, kun faae Betydning i 2 lidet praktiske Tilfælde: For det Første i de Tilfælde, hvor der paa Finantslovsforslaget for 1881—82 fandtes til løbende Udgifter opført et mindre Beløb end bevilget for det foregaaende Aar. Jeg skal indrømme, at der findes nogle saadanne, men de ere meget saa og høre til Undtagelserne. Enhver vil vide af egen Erfaring fra sin Husholdning, at de løbende Udgifter ikke pleie at falde; stige de ikke, er man glad ved, at de kunne holde sig paa samme Standpunkt, og det Samme gjælder for Statshusholdningens Vedkommende. Det andet Tilfælde, hvor Reglen kunde faae praktisk Betydning, skulde være, hvor de løbende Udgifter ikke kunne igjen hvert Aar, og ikke